

Zö Kramers, om jag inte minns fel.

En sak som jag kan avundas Joakim Pirinen är hans förmåga att minnas nästan allt. Han kan, ännu trettio eller fyrtio år senare, i detalj minnas våra gemensamma resor. Vad den där baren i Berlin hette och hur snubben bakom bardisken såg ut. Själv minns jag knappt att jag varit i Berlin. Jag minns nästan ingenting. Den enda fördelen med det är att man kan se om filmer utan att besväras av att veta hur de slutar. Så när jag nu, trots detta handikapp, sätter mig och försöker reda ut för mig själv hur det var att spela i det där bandet under vår fyra – eller var det fem? – är långa historia, vad vi gjorde och sa och hur vi tänkte, är risken naturligtvis överhängande att jag minns alldeles galet. Eller i värsta fall kommer ihåg saker som aldrig har hänt.

Men strunt detsamma.

Jockes hus var vitt och blått. Som den finska flaggan. Han hade sitt pojkrum i källaren. Där bodde han, omgiven av tjocka granitväggar och gigantiska husspindlar. Och det var där vi började repa. Men kan det verkligen ha varit så att han sov bland alla instrument, förstärkare och trumset? Det här måste varit runt 1978. Han var 17. Kanske sov han trots allt fortfarande på ovanvåningen, ännu inte riktigt mogen att ta det första steget att flytta hemifrån. Vilket för många Lidingöungdomar innebar att helt enkelt flytta till ett annat rum i den rymliga villan, för att på så sätt kunna distansera sig rent fysiskt från föräldrarna utan att behöva lämna det varma trygga hemmet och göra avkall på mat och städning.

Från början var det Calle Ottestam på bas, Olle Halldin på klaviatur och gitarr, Peter Söderblom på orgel och senare synt (var det verkligen orgel han spelade innan synten?) och Bengt Gustafsson på trummor. Bengt blev jätterädd och la benen på ryggen så fort vi började prata om att spela inför publik. Vilket kanske var lika bra, för han var ingen stor trummis. Vår Pete Best. Och hans musikaliska universum sträckte sig inte bortom Doo wop och barbershop, vilket vi redan då insåg skulle bli en smula enahanda. Vi fick tips av någon om en kille som hette Martin Fälthammar och som tydligen skulle vara bra på trummor. Han kom och provspelade och vi bestämde oss på stående fot. Honom ska vi ha! Han var glad och trevlig men ännu så länge lite blyg inför oss större grabbar. Han gick i sjunde klass och var så ung att han ännu inte ens växt färdigt. Runt en och en halv meter skulle jag tro att han var. Men det var ett övergående problem. Snart växte han om oss och ville aldrig sluta prata.

Jocke spelade visserligen inte, men han frambringade något slags ljud på en trasig klarinett och skramlade med en tamburin. Han fick bara vara med på en konsert. Han var mycket bättre på att skriva texter och teckna. Persa Jacobson skrev också några texter. Vi gick

alla på Hersby gymnasium – Olle, Bengt, Persa och jag i samma klass. Och Micke Södersten förstås, som snart skulle ansluta. Jag hade precis börjat försöka lära mig att spela gitarr. Till skillnad från andra i bandet som hade gått i kommunala musikskolan kunde jag absolut ingenting om musik. Min enda kontakt med musikundervisning hade varit i första klass, då min mor försökte muta mig med en krona i veckan om jag lärde mig att spela blockflöjt. Jag insåg redan efter några månader att det inte var värt det. Trots kronan. Blockflöjten var satan. Jag misstänker att min mor instämde, för hon försökte inte övertala mig att fortsätta. Där kunde mitt liv som speleman ha slutat. Men 1976 var det några skitungar i London som fick mig och några miljoner andra att fatta att det coolaste man kunde göra var att spela gitarr. Så när jag var omkring 16 år köpte jag mig en akustisk Harmony för några hundralappar och försökte lära mig hur den fungerade. Jag investerade till och med i not- och texthäftet Never Mind The Bollocks, med texter och notsystem och gitarrackord. Otroligt att någon faktiskt producerade det där häftet. Men det var väl helt enkelt standard för ett musikförlag på den tiden. *"What did you say the band's name was? Sex Pistols? Alright then, we'll put Bernie at transcribing the music. Jolly good."* Det sista jag såg av det där nothäftet var när jag via Anders Roger lånade ut det till Johan Stenebo, medlem av det så kallade Ropstengänget, som brukade sätta skräck i oskyldiga människor av ingen orsak alls. Han blev senare påläggskalv hos Ingvar Kamprad. Men häftet fick jag aldrig se röken av igen. Våldigt märkligt alltsammans och en sådan grej som gör att man börjar lita lite mindre på sina medmänniskor. (Johan, om du läser det här så är det bara att höra av dig. Häftet var mig mycket kärt.) Bara att med hjälp av en stämgafläkt stämma den där gitarren och försöka förstå hur de olika strängarna hängde ihop minns jag som ett mysterium. Men efter några månader kunde jag i alla fall plocka ut några ackord.

Jag köpte en elgitarr, en Les Paul-kopia från Ibanez, och en mycket dålig förstärkare, med ett ljud som var så långt från rock'n'roll som överhuvudtaget var möjligt. Klart och fint och helt utan distorsion. Jan Dahlström brukade kalla den för "dragspelsförstärkaren". Det var någonstans där de måste ha frågat mig. *Vill du vara med?* Om jag ville. Att spela i ett band var att åtminstone närma sig Sex Pistols coolhet. Även om just det här bandet råkade heta Arnes Anabola Steroider. Det var Calle som var Arne. Jag vill minnas att han var något slags bandleader. Han kunde en del om musik och spelade både bas och piano hjälpligt. Och han kunde sjunga. Han hade till och med skrivit några låtar ihop med Jocke. *"Thinner Thinner"* måste ha varit en av de första. En typisk punkdänga. Och jag minns att jag fick samma känsla som Iggy, när han möter The Dum Dum Boys för första gången: *I was most impressed*. Fortsättningen på texten lyder *No one else was impressed*. Huruvida så var fallet hade vi vid den tid ingen aning om, eftersom ingen annan än vi hade hört oss. Med undantag av Jockes föräldrar. Stackarna, de fick stå ut med mycket.

Vi bytte snabbt namn till Zö Kramers. Vi tog det från *Kramer-Pollnows hyperkinetiska syndrom*. En sjukdom vars symptom i princip yttar sig i att man inte kan sitta still. Man är i ständig rörelse. Passande för ett rockband. Från början var det *The Kramers*, men vi "förtyskade" det, kanske i samband med att vi skrev låten *Tyska Marionetter*.

Jag sjöng också. Fast jag saknade Calles tordönsstämma. Det blev lite knäppt när jag hade lead och han skulle sjunga stämma på refrängen. Jag hördes knäppt. Dåförtiden kunde jag peta upp rösten till ett a. Fyrtio år senare har den sjunkit rejält och jag klarar knäppt ett e. Tack och lov har omfånget bara förflyttat sig och jag kan nu ta lite djupare bastoner. Man får vara glad för det lilla.

Vi köpte en synt. Eller, det var väl snarare Peter som köpte en synt? Eller om det var Peters pappa. Den var hur som helst väldigt dyr och man kunde bara spela en ton i taget på den. Den var, med ett fint ord, *monofon*. Men man kunde å andra sidan få fram många intressanta ljud. Det var så vår kanske största hit blev till. Och för en gångs skull minns jag något i detalj, eller i vart fall så pass mycket i detalj att jag inte behöver tvivla på att det har hänt. Jag stod och fingrade på den där synten. Utforskade de olika ljuden. För att byta ljud tryckte man in en färgad plastklaff på instrumentets framsida. Det fanns elgitarr och flöjt och fiol och orgel och en massa annat kul. Och bastuba. Den plastklaffen kan mycket väl ha varit brun. Jag vill så gärna tro att den var brun. (Jocke, hjälp mig här, visst var den väl brun?)

Jag är ganska säker på att jag vid det här laget ännu inte hade lärt mig var de olika tonerna sitter på klaviaturen. Jag hade ställt in ljudet på tuba och tryckte på måfå ner en tangent med mitt högra pekfinger. Av en ren slump råkade det bli ett C, vilket jag då alltså inte hade en aning om. Sedan flyttade jag fingret två snäpp till höger och tryckte. Inte visste jag att den tonen heter E. Det lät kul i alla fall. Jag upprepade figuren tre gånger. Sedan flyttade jag fingret ytterligare två snäpp till höger och tryckte ner G-tangenten. Därefter tillbaka till E. Vad skulle hända om jag tryckte ner en tangent till vänster om den där första? Rent logiskt borde jag väl ha hoppat två snäpp till vänster och tryckt ner ett A. Men jag nöjde mig med ett steg. Ett H alltså. Sedan två snäpp till höger. Ett D. Jag spelade ungefär så fort jag kunde med mitt pekfinger, vilket råkade motsvara ungefär åttondelar i marschtakt. Och det lät ju faktiskt som en marsch. En tysk marsch. De andra hade skrattande lyssnat till mina försök, men tyckte uppenbarligen också att det lät kul. Plötsligt sa någon, jag minns inte vem: "Det låter som tyska ... tyska marionetter." Kan det ha varit Martin? Där och då föddes en låt. Jocke och jag började intuitivt och som en enda stor hjärna mejsla fram texten. "Vi är tyska marionetter, vi är tyska nynazister, vi är tyska marionetter, och vi gillar öl." Jag tror att vi båda hade bilder i huvudet av skinheads, nynazister och gamla SS-soldater som levde i högönsklig välmåga nere i Bayern, där de iklädda lederhosen och gröna filthattar med rakborste satt och drack enorma stop med öl på Hofbräuhaus, ivrigt heilande till en liten lokal blåsorkester, där givetvis tuban hade en framträdande plats. Vi hade ju bägge sett det med egna ögon på en klassresa till München! I Sverige hade nynazister och skinheads börjat växa sig starka. Folk var rädda. Och den här låten skulle göra narr av dem. Det är så man bekämpar fascister. Man skrattar dem i ansiktet. Låten skrev sig själv på något märkligt sätt. Orden bara kom. Melodin var enkel, till och med banal. Harmoniken likaså. Men kanske är det det som gör låten så kongenial. För precis som Hannah Arendt påpekat är ju ondskan banal. Och ibland bär den läderbyxor. Eller tredelad kostym.

Vår första spelning hade vi i Hersby skola, i *Ljuskården* i en byggnad som gick under namnet *Institutionen*. Det måste ha varit -78 eller -79 för Peter var fortfarande kvar. Det finns

bildbevis på denna historiska händelse. Där kan man också se Joakim Pirinen spela tamburin på sin enda konsert med Zö Kramers.

Sedan är det suddigt. Jag tror att det var här någonstans som vi bytte replokal till Calles källare. Från en källare till en annan. Nya föräldrar att plåga. Calles mamma och pappa var inte bara förstående. Det var direkt snälla. Calles pappa skjutsade vår utrustning till spelningar. Han gick till och med i borgen för ett banklån så att vi kunde köpa en sånganläggning. Han jobbade visserligen på bank, men i alla fall.

Här någonstans måste Micke ha anslutit. Jag tror helt enkelt han frågade om han fick vara med. Micke kunde mer om musik än alla vi andra tillsammans. Han spelade både piano och cello. Och han hade ambitioner. Jag tror i alla fall att hans pappa Gunno, som var kompositör, ville att han skulle ha det. Men Micke spelade hockey också. Och det har man inte tid med om man ska bli kompositör (och jag tänker att någon med ambitionen att *verkligen* bli en framstående yrkesmusiker knappast skulle riskera att knäcka fingrarna i denna våldsamma sport). Men för oss räckte det så gott att han var musikalisk och hade bra låtidéer. Vilket fick oss alla att växa. Vilja mer och nå längre. Öva. Fila. Skriva. Repa. Det var också här någonstans som vi sparkade Peter. Jag minns inte riktigt omständigheterna, men av någon anledning blev synten kvar i vår ägo. Nu kanske jag bara hittar på, men jag vill minnas att Olle sedermera spelade sönder den. Så kan det gå.

Vi hade inte många spelningar, men jag minns några. I Gångsätraskolans aula uppträdde vi iförda badrockar. De åkte av så småningom och vi körde resten av konserten i bara kalsonger. Chockerande på ett lite gulligt sett, får man väl säga. Jag minns också att några bland arrangörerna inte ville att vi skulle få spela. "De är ju nazister!" De hade hört eller hört talas om *Tyska Marionetter* och inte förstod någonting. Det var fler som inte förstod någonting. För vi skickade en inspelning av låten till proggbolaget MNW, som i sitt refuseringsbrev konstaterade: "Försök till politisk analys". Det är ett vanligt problem med folk som blir radikala, vare sig det är åt höger eller vänster, att de förlorar sitt sinne för humor. Om de någonsin haft något. Inget skivkontrakt med MNW alltså. Men vi skulle få en chans till vid den där Gångsätrakonserten. För det var efter den som Erik kom fram. Han hade skivbolag och han var jävligt imponerad. "Grabbar, jag vill spela in er." Vi sa ja på stående fot. Satan, ett skivkontrakt! Det var ju det som alla band gick och suktade efter. Vi skulle snart komma att ångra oss. Mer om det alldeles strax.

En annan gång spelade vi på en fest på Tekniska Högskolan. Det kändes stort. Och med tiden blev det ännu större och även en smula retfullt. För det var ett annat band som också spelade på den där festen. Då hette de Docent Död, men blev så småningom Docenterna med hela svenska folket. Så, varför brejkade de och inte vi? Tja, de hade ett knippe bra låtar. Men det hade vi också. Jag misstänker att våra spretade lite för mycket. Vi blandade hej vilt mellan punk, marsch, ska, pop och symfonisk dikt (ja, Micke, vad ska man annars kalla låtar som *Kvinnor* och *Död*?) med inslag av Bachs *Toccata och fuga i D moll*. Det var svårt att sätta en etikett på oss. Och en etikett måste man ha som band, annars kan man aldrig brejka. Sedan var säkert upphovsmännen till popdängor som *Bensin i blodet* snäppet mer ambitiösa än vi. Och jag måste erkänna att Docent Död är ett mer catchy namn än Zö Kramers ...

Ännu en ganska "stor" spelning ägde rum på Musikverket i Götgatsbacken. Där delade vi scen med bland andra Hjärnstorm, som även om ingen minns dem idag i alla fall var ganska stora då.

Och vi spelade så klart på Kulan, hela Lidingös ungdomsgård. Calles pappa körde dit utrustningen i Saab 99:an (visst var det en 99, Calle, och visst var den brun?). Liten lokal. Packat med folk. Vill jag gärna tro att det var. Och jag minns det som kul. Att folk gillade oss. Vi var poppis, som min mamma skulle sagt. Det finns till och med en inspelning därifrån. Vilket gör det till ett rätt stort mysterium att vi inte fick vara med på samlingsalbumet *Live på Kulan*, som gavs ut några år senare. Vi var trots allt ett av Lidingös populäraste band. Kanske var det någon jeppe även här som fått för sig att vi var nazister och hatade oss? Märkligt är det i alla fall och jag känner mig fortfarande förbaskat kränkt. På den plattan var det hursomhelst ett par andra band som också hade coolare namn än vi: Vem Bryr Sig (kan det bli mer punk?) och Palmons Tuppjuck (lånat från filmen Mannen på taket).

Jag sparade ihop till en ny elgitarr. En Stratakopia från Ibanez (bara kopior för min del). Den var träfärgad. I ett tillstånd av total sinnesförvirring bestämde jag mig för att det vore roligare om den var svart. Så jag skruvade loss hals, mickar och allting annat från kroppen och sprejmålade den. Det stod visserligen "svart" på burken, men gitarren blev fanimej grafitgrå. Men med lite klarlack ovanpå blev det ändå rätt snyggt. Det var ett ganska bra instrument. Snyggt strataljud och – framförallt – försedd med svajarm! Nu kunde jag i alla fall försöka spela och låta som Adrian Belew och Robert Fripp på Bowies *Lodger* och *Scary Monsters*. Det gick väl så där, men man kan i alla fall höra en tydlig utveckling av våra låtar. Vi blev tajtare och bättre rent tekniskt. Och som om det inte var svårt nog ändå att spela bas hade Calle skaffat en bandlös historia. Men han bemästrade den imponerande bra vad jag minns. Samtidigt som han sjöng!

Den där Ibanezen förresten, den fick jag äga i bara några år till. Tills jag lånade ut den till Torbjörn Wiking, som skulle ha med den på en turné med Lena Philipson, om jag inte missminner mig. Varför i hela friden gjorde jag det? Jag fick tillbaka den i delar, sönderslagen. Vad jag förstår så var det uttänkt från början. De behövde en gitarr att slå sönder på scen. Hur kan man göra så? Den hade kostat mig en månadslön. Jag ville naturligtvis ha ersättning för den, men det fick jag aldrig. Våldigt märkligt alltsammans och en sådan grej som gör att man börjar lita ännu lite mindre på sina medmänniskor. (Torbjörn, om du läser det här får du gärna swisha en månadslön till mig.)

Vi hann med att byta replokal ett par gånger till. Från Calles källare flyttade vi till Immanuelskyrkan i Stockholm. Det var Micke, som via sina föräldrars kontakter fixade det där. Udda ställe att repa på och vi kan inte ha gjort det så länge. För sedan fick vi vår bästa replokal: Gula Stugan på Lidingö. Ett fallfärdigt ruckel, där det tidigare legat en butik för trädgårdsredskap, om jag inte hittar på alldeles. Den låg precis bredvid Sagateatern och jag tror inte att vi störde någon. I varje fall ingen av våra föräldrar. En gång var det en dam som knackade på. Men det var inte för att vi störde, utan för att berätta att jag hade telefon! Jag minns inte var denna telefon befann sig, men det kan ha varit i Sagateatern intill. Jag följde med damen och tog telefonen. Det var min mor och hon var mycket upprörd över något.

Märkligt att det inte kunde vänta tills jag kom hem. Men jag måste ändå ge henne credd för det uppfinningsrika i att ringa ett grannhus och be någon för henne okänd person knacka på dörren till den där fallfärdiga stugan och fråga efter mig. Sådana mammor görs väl inte längre antar jag.

Vi hade som sagt var inte jättemånga spelningar. I alla fall inga som gav några pengar. Men tidigt i bandets karriär hade vi fått reda på att man kunde bilda en studiecirkel och få pengar från ABF eller Medborgarskolan eller något annat studieförbund (någon som minns vilket?) som var villiga att ösa pengar över några små stretande tonåringar. Det var, som jag minns det, faktiskt inte så små bidrag. Jag tror att möjligheten fortfarande finns kvar och i min bok är det ett av de bättre och billigare sätten att hålla kidsen från gatan.

En sådan där spelning som inte gav oss några pengar men en massa annat kul ägde rum hemma i Mickes radhus. Micke spelade Bachs toccata på pappa Gunnos flygel istället för på den lilla elorgeln. Han spelade cello också. Rätt originellt får man säga, och jag tror att det var en upplevelse för dem som var där. Kanske även för grannarna, som rimligtvis måste hört ganska bra genom de tunna radhusväggarna. Snälla grannar.

Jag lyssnar på de gamla inspelningarna. Och inser att jag alldeles glömt bort att nämna bandets inofficiella medlem Katte Salomon, som sjöng på bland annat *Vinna ett liv*. Och som hon sjöng. Jag kommer på mig själv med att bli alldeles fuktig i ögonen.

Så. Tillbaka till det där skivkontraktet. Det som skulle få oss att brejka. Han hette Erik Hallberg och han sa att han ville spela in en singel med oss. Jag har för mig att han hade en brun kavaj på sig. Möjligen var det en mockakavaj. Ännu mera möjligen hade den fransar. Han hade ett skivbolag som hette Alvglans & Drift. Eller om det bara var Alvglans. De gav ut serier också, vilket i alla fall Jocke tyckte var ballt. Vi hamnade i något slags glädjeshock. Det här var stort. Vid den här tiden var det få andra, om ens några Lidingöband som fått ge ut en skiva. Jag minns inte var och hur diskussionerna fortsatte, men jag minns att vi träffades i Eriks lägenhet i Solna och att den var fylld med stenkakor. Karl'n visade sig var Sveriges näst största samlare av dessa uråldriga och, ärligt talat, ganska ocoola föremål (tyckte man då i alla fall). (Den största samlaren av stenkakor lär enligt uppgifter från den encyklopediske Jocke ha varit Lars-Göran Frisk, som producerade radioprogrammet "Skivor från Vetlanda", och ägde 120 000 skivor.) Vid den insikten borde vi kanske dragit öronen åt oss, men vi var så förblindade av "framgången" att vi bara stövlade på. Inspelningen skedde nattetid i Securitas lokaler vid Lindhagensplan. Kanske borde även detta varit en anledning för oss att bli misstänksamma. Det var ju liksom ingen studio. Det var ett vaktbolag. Närmare bestämt *köket* hos ett vaktbolag. Men vi gjorde vårt bästa bland grytor och kastruller. Erik spelade in oss på en Tandberg fyrkanalsbandspelare, vilket i sig inte hade behövt betyda någonting. Herregud, de flesta av Beatles låtar är inspelade på fyra kanaler. Och även om många vid den här tiden jobbade med både åtta, sexton och till och med trettiotvå kanaler, så hade det kunnat låta helt ok. Problemet med Erik var att han inte var så bra som inspelningstekniker. Och inte som mixare heller. Beatles hade George Martin. Vi hade Erik Hallberg. Vi spelade in fyra låtar, *Ätterblåra*, *Lyckorus på varuhus*, *Chica uh uh* och *Tyska Marionetter*. Vi höll på en hel natt. Spelade in grunden, med bas, trummor och kompgitarr på tre kanaler. Som Erik sedan förde

över till den fjärde kanalen. Gjorde sång- och solopålägg på två av de nu lediga kanalerna och förde över dessa till den tredje kanalen. Och så vidare. När man gör så måste man ha järnkoll på nivåerna. Mixen måste sitta där från början, eftersom flera instrument hamnar på samma kanal. Görligt, men det kräver en skicklig tekniker. När vi åkte hem i ottan var vi trötta men nöjda. Och tänkte att *Tyska Marionetter* borde bli en hit. Hur många plattor skulle vi sälja? Tja, åtminstone några tusen, det vore väl fan annars. Vi skulle inte bli rika, men vi skulle bli uppmärksammade. Det här var bara början. Jag minns när vi fick provpressningen av skivan. Det var en EP, med två låtar på varje sida och jag minns att vi tyckte att bara den lilla detaljen ju var hur var cool som helst. Fyra låtar, när andra gav ut två. Jag tror vi satt hemma hos Jocke (eller var det Calle?). Jag minns att stämningen var lite högtidlig. Ingen sa något. En av oss la den tunna lilla EP:n på skivtallriken. Lyfte nålen och la den försiktigt tillrätta i ytterspåret. Vi hörde det välbekanta spraket från vinylen. Vi kunde knappt andas. Nu börjar den. Tyska! Och jag minns hur snabbt allt förbyttes i förtvivlan. Det lät inte klokt. Sången var uppdragen till max. Trummorna var en avlägsen viskning. Gitarren likaså. Vad fan ska vi göra? Ska vi verkligen låta pressa upp tusen ex av den här? Vi resonerade. Och kom ganska snabbt fram till att det skulle vi inte. Där och då gjorde vår skivkarriär tvärt halt, för att aldrig någonsin mer sätta sig i rörelse. Någon av oss var tvungen att ringa Erik och meddela vårt beslut. Han blev inte glad. Och han ville ha betalt för inspelningen. Tusen spänn skulle han ha. I vår värld var det han som var skyldig oss. En ursäkt, närmare bestämt. Han fick aldrig några pengar. Och vi fick aldrig någon ursäkt. Jag tror det var Peter som tog hand om provpressningen, varför vet jag inte. Kanske har han kvar den än idag.

Men vi gav inte upp. Vi skulle aldrig komma att spela in en skiva, men vi fortsatte skriva låtar, repa och spela ute. Efter något år försvann Micke iväg till USA. Men han kom tillbaka igen. Och vi fortsatte. När man lyssnar på de senare låtarna, som *Ett välmenat råd*, *Asken*, *Dyningar* och *Det gångna ska komma igen* (Martins enda text – men vilken text!), så hör man tydligt hur vi inspirerats av Talking Heads *Remain in Light* och – inte minst – Bowies *Scary Monsters* och *Lodger*. Jag tycker fortfarande att låtarna håller. De är spännande både musikaliskt och textmässigt och det jag bidrog med kan jag fortfarande känna mig stolt över. Ett exempel: i *Dyningar* saktar vi ner tempot i refrängen. Det hade ingen, oss veterligen, gjort förut. Jocke, som minns allt om musik, kan bara dra sig till minnes *Black Hole Sun* med Soundgarden. Och det var långt senare! Jag har inget minne av att vi någonsin spelade de där låtarna live. Och här någonstans, runt -83, hade jag börjat tröttna. Alltför ofta var det någon som inte dök upp på repen. Jag kände att vi inte kom någonvart. Vi brejkade ju aldrig. Och jag ville brejka. Så jag slutade. Sa upp mig. Det kan jag ångra. För inte fan brejkade jag. Jag sålde aldrig mina visor för pengar. Däremot mina ord. Kanske skulle vi fortsatt, och som gråskäggiga, artrosstela gubbar harvat på i någons källare? Vi hade ju roligt – var kanske inte det tillräckligt?

Per Sommarström, februari 2021.